

L'1 d'octubre, crònica d'una victòria traïda

Opinió | 03-10-2026 | 17:55

1 Octubre

L'1 d'octubre de 2017 romandrà en la memòria històrica de Catalunya com el dia en què el poble català va demostrar una disposició irreductible a defensar la seva sobirania nacional, plantant cara de manera heroica a les forces d'ocupació de l'Estat espanyol. Tanmateix, la commemoració d'aquesta data no pot ser un simple exercici de nostàlgia o de victimisme autonomista; ha de ser un clam de denúncia contra la traïció i la covardia dels partits processistes, que van dinamitar l'alliberament nacional quan la independència es trobava, literalment, a tocar.

Des d'una òptica genuïnament nacionalista, la clau d'aquella jornada no residia en les promeses buides de la legalitat internacional ni en la recerca d'un reconeixement exterior que mai no arriba als febles, sinó en la manifestació de la voluntat de poder d'una nació que es reconeixia a si mateixa i reclamava la seva terra i el seu destí. L'1 d'octubre es va bastir una legitimitat nacional indiscutible gràcies a la determinació dels ciutadans que van custodiar els col·legis electorals i les urnes. Hi havia un mandat clar, una força popular mobilitzada i un Estat espanyol momentàniament desbordat i desorientat davant l'astúcia i el coratge d'una nació en peu de guerra democràtica.

El fracàs posterior no va ser fruit d'una manca de maduresa del poble català, sinó de la punyalada per l'esquena d'uns dirigents polítics espantats per la mateixa força que havien desfermat. Els partits processistes, més preocupats per conservar les seves quotes de poder regional, les seves subvencions i el seu confort institucional dins del marc autonòmic, van patir vertigen històric. En lloc de procedir a una declaració unilateral immediata, ferma i irreversible de la independència, assumir el control del territori i cridar a la defensa indefinida de les institucions catalanes, van optar pel tacticisme, la suspensió de la declaració i la dilació calculada, a l'espera d'una mediació internacional fictícia o d'una negociació in extremis amb l'Estat.

Aquesta direcció política va confondre deliberadament la propaganda amb l'estratègia d'Estat. Li

va mancar la determinació necessària per assumir els costos imprescindibles que comporten la ruptura amb un Estat assimilador i l'exercici real del poder. En lloc d'actuar amb l'audàcia que exigia el moment històric per consolidar el control dels punts estratègics i defensar les fronteres, va preferir la capitulació pacífica emmascarada de «prudència», deixant el poble desemparat i lliurant les institucions a l'aplicació de l'article 155 sense presentar ni una sola mostra de resistència institucional.

En definitiva, l'1 d'octubre demostra que la independència de Catalunya és perfectament possible si depèn de la determinació de la seva gent, però alhora ens deixa una lliçó implacable: l'alliberament d'una nació mai no vindrà de la mà d'unes elits polítiques processistes mancades de coratge i submeses a la lògica de la supervivència partidista. Commemorar l'1-O des del nacionalisme identitari exigeix conjurar-nos per desterrar aquesta vella política covarda i bastir una nova direcció disposada a assumir el poder fins a les darreres conseqüències.

Autor: Narcís Oliveres